

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **R. M., nar.**
státní příslušnost
toho času pobytem
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., sídlem Kovářská
4,
190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-ZA18-2017

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku a domáhal se jeho zrušení.
2. V žalobě uvedl, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany především z toho důvodu, že v současné době je v obžalován ze spáchání trestného činu urážky prezidenta, kterého se měl dopustit tím, že během protestní akce v konané dne 8. 9. 2017 držel transparent s heslem, že prezident je „darmožrout“. Tuto skutečnost žalobce doložil dokumenty z probíhajícího trestního řízení.
3. Žalobce byl uvedeného dne po skončení demonstrace vyzván policisty, aby je následoval na policejní stanici za účelem prokázání totožnosti. To však žalobce odmítl udělat, proto proti němu policisté použili sílu a násilím jej odvedli na služebnu. Tam byl žalobce vystaven fyzickému násilí poté, co u něj našli letáky s výše uvedeným heslem, jakož i členský průkaz běloruské sociálně demokratické strany. Žalobce byl později propuštěn domů, poté však byl předvolán k vyšetřovacímu výboru a umístěn do vazby, z které byl druhý den propuštěn, musel však podepsat slib, že nevycestuje ze země. Tento slib žalobce nedodržel a z nelegálně vycestoval dříve, než v dané věci proběhlo hlavní líčení. Žalobce se domnívá, že bez jeho přítomnosti jej není možno odsoudit, pokud by však byl vrácen do, k jeho odsouzení by s velkou pravděpodobností došlo. Za spáchání předmětného trestného činu hrozí žalobci trest odnětí svobody na dva roky. Žalobce se zároveň obává toho, že ve vězení by mohl být vystaven špatnému zacházení v důsledku špatných podmínek v běloruských věznicích, či v důsledku jednání příslušníků bezpečnostních složek, jak se stalo již v minulosti.
4. Kromě toho žalobce v průběhu správního řízení popisoval několik incidentů s určitým politickým kontextem, k nimž došlo dříve. Konkrétně v červnu 2017 byl žalobce v zadržen policií v souvislosti s vylepováním plakátů na autobusové zastávce zvoucích na oslavy dne nezávislosti. Žalobci byl následně soudem uložený trest 5 dnů odnětí svobody a finanční pokuta. Dále žalobce vypověděl, že byl v srpnu a v říjnu roku 2017 předvolán na Službu bezpečnosti města, kde jej tamní pracovník upozornil, aby skončil se svými aktivitami a nabídl mu možnost spolupracovat s bezpečnostní službou. Během předvolání v říjnu mu bylo nabídnuto skočení vyšetřování jeho případu týkajícího se urážky prezidenta. Žalobce spolupráci odmítl, načež mu pracovník vyhrožoval, že může mít problémy.
5. V případě žalobce se jedná již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. První žádost podal v roce 2016, výsledkem tohoto řízení však bylo rozhodnutí, že státem příslušným k jejímu posouzení je republika. Již během tohoto řízení žalobce popisoval problémy, kterým v minulosti ve vlasti čelil. Mimo jiné mluvil o tom, že v roce 2016 byl zadržen a ve vazbě podroben mučení. Žalobce již několik let užívá léky proti úzkosti a v České republice navštěvuje psychiatra.
6. Rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu a jednotlivé žalobní body označil takto:

7. Posouzení věrohodnosti žalobce

8. Posouzení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu je klíčovým krokem, který by měl vždy předcházet samotnému právnímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud totiž správní orgán považuje výpověď žadatele za nevěrohodnou jako celek, je v podstatě zbytečné zabývat se otázkou, zda naplňuje podmínky pro udělení azylu.
9. V souladu s čl. 11 odst. 2 procedurální směrnice musí být rozhodnutí o zamítnutí žádosti odůvodněno po skutkové a právní stránce. Proto pokud správní orgán dospěje k závěru o nevěrohodnosti, tento závěr a jeho podrobné zdůvodnění se musí promítnout do odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Z odůvodnění by mělo být jasné, která konkrétní tvrzení byla shledána nevěrohodnými a z jakého důvodu. Pokud jsou některá tvrzení považována za věrohodná a jiná nikoliv, je potřeba tato tvrzení v odůvodnění rozhodnutí jednoznačně identifikovat. Pouze v případě, kdy není žádných pochyb o celkové věrohodnosti žadatele ani o věrohodnosti jednotlivých tvrzení, není potřeba se otázce věrohodnosti v odůvodnění rozhodnutí blíže věnovat.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na několika místech zpochybňuje věrohodnost žalobce. Žalobce je však přesvědčen, že co do otázky hodnocení věrohodnosti je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Není z něj totiž zřejmé, ve vztahu k jakým konkrétním skutkovým tvrzením považuje žalovaný výpověď žalobce za nevěrohodnou.
11. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejdříve hodnotí jednotlivé události, o kterých žalobce u pohovorů mluvil, z pohledu jejich relevance pro udělení azylu. Následně však žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí uvádí, že „porovnáním skutečností, které cizinec uváděl v předchozím a v současném správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, objevil v jeho sděleních nemalé rozpory, jež značně relativizují důvodnost jeho obav a celkově hodnověrnost jeho výpovědi před správním orgánem“. Ve výsledku tedy z napadeného rozhodnutí není jasné, zda považuje žalovaný za nevěrohodnou celou výpověď žalobce, nebo jen některé její části, případně které to jsou.
12. Kromě toho žalovaný zpochybňuje věrohodnost žalobce na základě skutečností, které nejsou relevantní ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Platí přitom, že při posuzování věrohodnosti je správní orgán povinen soustředit se na ty skutečnosti, které jsou identifikovány jako významné a relevantní ve vztahu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto významné skutečnosti je třeba chápat jako ty skutečnosti, jež jsou zcela určující pro posouzení naplnění jednotlivých podmínek definice uprchlíka, případně pro posouzení hrozícího nebezpečí vážné újmy. Z nutnosti soustředit se pouze na významné skutečnosti zároveň vyplývá, že pokud žadatel lhal, něco zamlčel, případně předložil falešné dokumenty, ale stalo se tak pouze ve vztahu k otázkám, které nemají vztah ke skutečnostem vztahujícím se k samotné podstatě žádosti,

nemůže to mít automaticky vliv na posouzení jeho celkové věrohodnosti nebo věrohodnosti jeho dalších skutkových tvrzení. Je tedy nesprávným postupem, pokud žalovaný hodnotí věrohodnost žalobce kupříkladu na základě toho, že uvedl nepravdivé informace ve vztahu k Policii ČR při hlášení ztráty dokladu. Za prvé se nejedná o výpověď učiněnou v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a za druhé tato výpověď nijakým způsobem nesouvisí s důvody, pro které žalobce opustil a vyhledal mezinárodní ochranu v České republice. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že Policie je podřízená Ministerstvu vnitra. Rozhodně nelze tvrdit, tak jak uvádí žalovaný, že pokud žalobce úmyslně lhal Policii ČR za účelem vystavení potvrzení o ztrátě cestovního dokladu, které nutně vyžadoval k tomu, aby si na ambasádě mohl vyřídit náhradní cestovní doklad, znamená to, že neuváděl pravdivé informace ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

13. Navíc žalobce zdůrazňuje, že v rámci řízení předložil několik důkazů dokládajících pravdivost jeho tvrzení (doklady týkající se probíhajícího trestního stíhání či předvolání žalobce na policii). Proto se žalobce domnívá, že závěry žalovaného zpochybňující věrohodnost žalobce jsou nepřekoumatelné.

14. K další žalobní námitce, a to k neudělení azylu, uvedl.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce v minulosti nebyl pronásledován a pronásledování mu nehrozí ani v budoucnu. Žalovaný totiž hodnotil jednotlivé incidenty, které žalobce popisoval, zcela izolovaně, každý sám o sobě, přičemž dospěl k závěru, že ani jeden z nich svou intenzitou nepředstavuje pronásledování. Zároveň dle žalovaného nebyly politické aktivity žalobce natolik významné, aby mohly vzbudit zájem příslušných běloruských orgánů o osobu žalobce. Tímto způsobem však žalovaný do značné míry dezinterpretuje azylový příběh žalobce, zlehčuje problémy, kterým žalobce ve vlasti čelil v minulosti a kterým by mohl čelit v budoucnu, a prakticky ignoruje politický podtext těchto událostí. Žalobce zdůrazňuje, že jednotlivé incidenty s policií (zadržení při vylepování plakátů, zadržení po demonstraci za odmítnutí dostavit se na policejní stanici a následné bití, předvolání žalobce k bezpečnostnímu výboru) nelze hodnotit izolovaně ale naopak ve vzájemné souvislosti. Tyto incidenty totiž ukazují, že jakmile žalobce určitým způsobem projevil opoziční názor (vylepením plakátů či účastí na demonstraci s prospektem urážejícím prezidenta), jeho aktivita pokaždé vyvolala odezvu u bezpečnostních složek.

16. Z judikatury vyplývá, že § 12 písm. a) zákona o azylu, musí být vykládán souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé, oddílu druhého Listiny základních práv a svobod (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2Azs 45/2008-67). Mezi tato práva patří svoboda projevu či svoboda shromažďování. Právě za realizaci své svobody projevu, která jednoznačně měla politický kontext, byl přitom žalobce v postižen v podobě zahájení trestního stíhání.

17. Žalobce zdůrazňuje, že ani žalovaný nerozporuje skutečnost, že žalobce je v trestně stíhán za spáchání trestného činu urážky prezidenta. Dle žalovaného však v tomto postupu státních orgánů nelze spatřovat politické pronásledování. Žalobce s tímto závěrem rozhodně nesouhlasí.
18. V rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7Azs 9/2012-46, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím brozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné“.*
19. Rovněž i Příručka UNHCR připouští, že i trestní stíhání může být v určitých situacích azylově relevantní samo o sobě, zejména, je-li motivováno některým z důvodů obsažených v definici uprchlíka. V této souvislosti pak příručka v bodu 59 uvádí, že *„Abychom mohli určit, zda trestní stíhání představuje pronásledování, bude nezbytné podívat se na zákony dotyčné země, protože je možné, že nějaký zákon není v souladu s přijatými normami lidských práv. Častější je však situace, že nikoliv sám zákon ale jeho uplatňování je diskriminační. Stíhání za trestný čin proti „veřejnému pořádku“, např. za rozšiřování pamfletů, by např. mohlo být nástrojem pronásledování nějakého jedince z důvodu politické náplně takové publikace“.*
20. Argumentace žalovaného, že trestní stíhání žalobce nelze považovat za politicky motivované pronásledování, „neboť nedošlo k ohrožení jeho života ani svobody a rovněž není možno hovořit ani o psychickém či jiném nátlaku státních orgánů“, je s ohledem na uvedené nesprávná. Skutečnost, že žalobce byl propuštěn z vazby, na uvedeném nic nemění a rozhodně nelze zjednodušeně tvrdit, tak jak to činí žalovaný, že tato skutečnost svědčí o tom, že státní orgány nemají jakýkoliv zájem na osobě žalobce. Ten byl ostatně nucen podepsat slib, že nevycestuje ze země. Žalobce navíc poukazuje na to, že při svém zadržení na policejní stanici byl vystaven fyzickému násilí, což žalovaný rovněž nerozporuje, ale pouze konstatuje, že se jednalo o ojedinělý incident nízké intenzity, který dle žalovaného nebyl spojen s účastí žalobce na demonstraci, ale s neuposlechnutím výzvy policie. Žalobce má za to, že tyto závěry žalovaného jsou spekulativní.
21. Pokud žalovaný zpochybňuje intenzitu fyzického napadení, kterému byl žalobce vystaven, žalobce v tomto ohledu odkazuje na judikaturu ESLP, z níž jednoznačně vyplývá, že *„ve vztahu k osobě, která je [...] konfrontována s příslušníky bezpečnostních*

složek, jakékoliv užití fyzické síly, které nebylo s ohledem na chování zadržené osoby nezbytně nutné, zasahuje do lidské důstojnosti a v zásadě představuje zásah do práva garantovaného čl. 3“ (viz rozsudek ESLP ve věci proti ze dne 28. 9. 2015, stížnost č. 23380/09). Použití jakéhokoliv fyzického násilí ze strany policie, nebylo-li nezbytně nutné, bez ohledu na jeho intenzitu, lze tedy považovat za jednání, které odporuje čl. 3 Evropské úmluvy. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS sp. zn.. 4Azs 449/2005 je zcela nepřipadný, neboť v daném případě se jednalo o případ, kdy žadatel tvrdí, že mu policisté vyhrožovali, z čehož je zřejmé že dotčení jednali pouze jako soukromé osoby mimo své služební povinnosti, zatímco v případě žalobce šlo přímo o výkon policejních pravomocí. Navíc i zprávy, na které odkazuje i sám žalovaný, potvrzují, že příslušníci bezpečnostních složek se při své práci často uchylují ke špatnému zacházení, aniž by následně čelili potrestání.

22. S ohledem na uvedené, nemá závěr žalovaného, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován a ani mu takové pronásledování nehrozí v budoucnu, oporu ve správním spise.
23. K další žalobní námitce, neudělení doplňkové ochrany, žalobce uvedl.
24. V řízení žalobce prezentoval i obavy z uvěznění v nelidských podmínkách, což může být relevantní ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný však tyto obavy shledal neopodstatněnými, přičemž poukazoval na to, že žalobce sice je trestně stíhán, ale neprokázal, že by již došlo k jeho odsouzení. Dále žalovaný v tomto ohledu uvedl, že žalobce již v minulosti vykonával trest odnětí svobody a nebyl během této doby vystaven žádnému špatnému zacházení.
25. Žalobce má za to, že i v tomto ohledu žalovaný dospěl k nesprávnému závěru. V řízení žalobce prokázal, že je proti němu ve vlasti vedeno trestní stíhání. Zároveň vypověděl, že odsouzen zřejmě prozatím nebyl, neboť v nelze někoho odsoudit v jeho nepřítomnosti. Skutečnost, že žalobce ještě nebyl odsouzen k trestu odnětí svobody, však podle něj nemůže automaticky znamenat, že jeho obavy nejsou odůvodněné, či že mu tento trest reálně nehrozí. Je chybou, pokud se žalovaný v rámci odůvodnění vůbec nezabýval tím, jaká je pravděpodobnost, že žalobce by odsouzen skutečně mohl být.
26. Nutno zdůraznit, že žalobce nepopírá, že se skutečně dopustil skutku, za který je trestně stíhán. Jedná se však o trestný čin s politickým kontextem, přičemž žalobce již v minulosti byl v souvislosti s projevením svých politických názorů vylepováním plakátů odsouzen, ačkoliv se jednalo o trest odnětí svobody trvající pouze několik dnů. Žalobce má za to, že je více než pravděpodobné, že v případě návratu do by došlo k jeho odsouzení a uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody na dva roky. I informace o uvádí, že ačkoliv zákony stanovují princip presumpce neviny, v důsledku nedostatku soudní nezávislosti a rozšířeného omezování práva na obhajobu je často kladeno břemeno prokazování neviny na obžalovaného. Citovaná zpráva rovněž poukazuje na velmi rozšířenou korupci, neefektivnost a politické zásahy do soudních rozhodnutí, nebo na to, že soudy

odsoudily jednotlivce za falešné a politicky motivované obvinění vznesené státními zástupci. Žalobci tedy reálně hrozí jeho odsouzení k trestu odnětí svobody.

27. Bylo proto namístě, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval i hodnocením otázky, zda podmínky v běloruských věznicích nedosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení, resp. zda nehrozí, že by žalobce mohl být takovému jednání vystaven. Žalobce připomíná, že v pohovoru v rámci řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že během jeho pobytu ve vazbě byl mučen (srov. str. 6 protokolu z pohovoru ze dne 3. 8. 2016). Tuto skutečnost však žalovaný zcela ignoruje. Jeho argumentace, že žalobce během odnětí svobody v minulosti žádným podobným problémům nečelil, proto není pravdivá.
28. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, podle kterého platí, že „[s]kutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat“. Pokud žalovaný připouští, že v Bělorusku dochází k případům špatného zacházení ze strany příslušníků bezpečnostních složek, nelze za těchto okolností dopět k závěru, že žalobci nehrozí vážná újma.
29. Navíc žalobce odkázal na judikaturu NSS, ze které jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany povinnost zohlednit *„charakter země původu žadatele o azyl, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv naplnění důvodů pro udělení azylu. Je-li například o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl.“* Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován“. Žalobce uzavírá, že pokud jde o otázku, zda by v případě jeho odsouzení a následného uvěznění nemohl být vystaven jednání či podmínkám neslučitelným s čl. 3 Evropské úmluvy, žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a dospěl tak k závěru, který je nesprávný.
30. Ze všech shora uvedených důvodů navrhoval vydání rozsudku, kterým bude rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
31. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popíral oprávněnost podané žaloby, nesouhlasí s ní, neboť správní orgán při svém rozhodování v případě žalobce neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu a odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na údaje, které žalobce dne 14. 11. 2017

správnímu orgánu poskytl v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a na tři protokoly o pohovorech, které správní orgán se jmenovaným provedl dne 14. 11. 2017, 6. 6. 2018 a 20. 12. 2018.

32. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z uvěznění kvůli jeho tvrzené protivládní činnosti a s tím související obava ze zacházení s vězni v běloruských věznicích. Správní orgán konstatuje, že po důkladném posouzení všech tvrzení žalobce, který tento učinil v průběhu správního řízení, dospěl rozhodující orgán k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, **za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.** Po provedeném správním řízení pak správní orgán ani neshledal žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno dovodit, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování v případě jeho návratu do hrozilo.
33. Žalobce v té části své žaloby, ve které se vyjadřuje k neudělení azylu své osobě, tvrdí, že jednotlivé incidenty, které měl ve vlasti s policií (zadržení při vylepování plakátů, zadržení po demonstraci za odmítnutí dostavit se na policejní stanici a následné bití ...), pokud by nebyly hodnoceny izolovaně, naplňují znaky pronásledování.
34. V souvislosti s uvedeným tvrzením žalobce poukazuje žalovaný správní orgán na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je pronásledování zmiňované v § 2 odst. 4 až 7 a § 12 písm. b) zákona o azylu nutno vykládat konformně s kvalifikační směrnicí (např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5Azs 7/2009-98). Definici pronásledování je ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále „kvalifikační směrnice“) věnován čl. 9, který zní následovně:
35. *P r o n á s l e d o v á n í*

1. Aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo

b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).

2. Za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:

a) použití fyzického nebo psychického násilí včetně sexuálního násilí;

b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;

c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;

- d) odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;
- e) trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2;
- f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.“

36. Správní orgán posoudil skutečnost tvrzenou žalobcem při třech pohovorech, které s ním k jeho žádosti o mezinárodní ochranu byly provedeny, a skutečnosti vyplývající ze zpráv o zemi původu, a dospěl k závěru, že žádná ze zjištěných skutečností sama o sobě nedosahuje intenzity pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice.
37. V posuzované věci žalobce dle názoru správního orgánu nelze ovšem hovořit ani o tom, že by souběh všech opatření, které vůči osobě žalobce dle jeho výpovědi uplatňovaly státní orgány, mohl znamenat **„pronásledování na kumulativním základě“** (viz čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice), **které předpokládá, že souběh různých opatření je ve svém součtu dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným tomu, který je uveden v čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice.** K „pronásledování na kumulativním základě“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1Azs 40/2007-129, či rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5Azs 66/2008-70). Na úvod svého vyjádření k uvedenému bodu žaloby správní orgán opětovně uvádí, že násilí, které měl vůči žalobci dle jeho výpovědi použít jeden z policistů (žalobce měl být celkem čtyřikrát uvedeným policistou udeřen), je v demokratických zemích zcela neakceptovatelným jednáním. Znovu je však třeba rovněž konstatovat, že s ohledem na ojedinělost a absenci intenzity nelze ani v tomto tvrzeném jednání policisty vůči osobě žalobce spatřovat žádné znaky azylově relevantního pronásledování, nýbrž se jedná o ojedinělý excés ze strany policisty (jednotlivce), kterému se občas nevyhnou ani etablované demokratické země. V ostatních žalobcem popsáných případech, jak správní orgán velmi podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí na jeho stranách 9 až 13, nelze spatřovat v postupech policie, které žalobce v průběhu pohovorů, které s ním byly vedeny, popsal, žádné excesivní jednání. Zde je možno uvést např. odvezení žalobce na policejní stanice poté, co byl policejní hlídkou napřed upozorněn na to, že vylepuje letáky na k tomu neurčených plochách (na policejní stanici byl se žalobcem sepsán protokol, který žalobce odmítl podepsat a následně byl žalobce propuštěn), nebo odsouzení žalobce k pětidennímu trestu odnětí svobody a pokutě ve výši 200 euro. Jde-li o tvrzené trestní stíhání žalobce z důvodu urážky prezidenta (konkrétně za to, že žalobce disponoval letáky s nápisem, že prezident je *darmožrout*), zde správní orgán poukázal na to, že žalobce v celém správním řízení nebyl schopen poskytnout správnímu orgánu věrohodné informace o tom, zda došlo k jeho odsouzení (zatímco dne 14. 11. 2017 žalobce správnímu orgánu sděloval, že 31. 10. 2017 byl ve vlasti odsouzen ke dvěma a půl letům odnětí svobody, v pohovoru, který s ním byl konán dne 6. 6. 2018, uvedl, stejně jako nyní tvrdí i ve své žalobě, že jej v Bělorusku nemohou v jeho nepřítomnosti odsoudit. Správní orgán pak poukazuje rovněž na to, že samotné trestní stíhání či následné potrestání ovšem v situaci, jak žalobce popsal před správním orgánem své trestní stíhání, nezakládá pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, ledaže by

bylo uplatňováno diskriminačně anebo by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva. To se však v posuzovaném případě žalobce neprokázalo a ani to nevyplývá z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení, který uvedl, že byl z vazby propuštěn po jednom dni. Ze slov žalobce vyplynulo, že omezení jeho svobody proběhlo na základě oficiálního dokladu, toto bylo dalšího dne přezkoumáno a žalobce byl propuštěn na svobodu. Žalobce rovněž v souvislosti se svým zadržením v průběhu správního řízení ani navíc nehovořil o naprosto žádných potížích či ústrcích, s nimiž by se v jeho průběhu potýkal.

38. Namítá-li pak žalobce, že nesouhlasí s tím, jak správní orgán při posuzování jeho žádosti přistoupil k posuzování věrohodnosti jeho výpovědi, pak správní orgán je naopak přesvědčen o tom, že z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zcela zřetelné, které části žalobcovy výpovědi byl správní orgán nucen považovat za nevěrohodné, nepravděpodobné či dokonce nepravdivé. Pokud žalobce tvrdí, že správní orgán nevěrohodnost jeho výpovědi dovodil konkrétně jen ze skutečnosti, která nikterak nesouvisí s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v České republice, tedy z toho, že žalobce úmyslně lhal Policii České republiky za účelem vystavení potvrzení o ztrátě cestovního dokladu, pak dle názoru správního orgánu je naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že tato žalobní námitka se nezakládá na pravdě. Kromě informací, které žalobce poskytl v průběhu správního řízení správnímu orgánu ke svému trestnímu stíhání v pro urážku prezidenta, na které správní orgán poukázal ve svém vyjádření již dříve, lze zmínit rovněž rozpory, které ve správním řízení vyvstaly ohledně žalobcem deklarovaného členství v opoziční straně (viz strana 12 napadeného rozhodnutí). Správní orgán má proto za to, že rozpory ve výpovědích žalobce, které správní orgán podrobně popsal a rozebral v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zásadním způsobem zpochybňují věrohodnost a konzistenci rovněž i ostatních tvrzení žalobce. V podrobnostech správní orgán odkázal na napadené rozhodnutí.
39. V souvislosti s žalobcem tvrzenými důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu musí správní orgán závěrem svého vyjádření poukázat na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu a je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi svého původu pronásledovaným či ohroženým vážnou újmou, tak jak ji specifikuje § 14a zákona o azylu, nikoliv k úpravě pobytu cizince. Takovéto důvody upravené v zákoně o azylu správní orgán v průběhu správního řízení v případě žalobce neshledal.
40. Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.
41. Navrhoval proto, aby soud žalobou jako nedůvodnou zamítl.

42. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalobou, jedná se o rozhodnutí z 28. 2. 2019, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-ZA18-2017, v němž žalovaný, v jeho odůvodnění uvedl mj. následující.
43. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
44. Cizinec v průběhu správního řízení hovořil o potížích, které měl ve své vlasti mít s tamním bezpečnostním aparátem v souvislosti s projevem svých politických názorů. Hovořil mj. o trestním stíhání, které proti němu bylo vedeno za výlep letáků, jenž prováděl v červnu roku 2017, tedy záhy po svém návratu z ČR do Celkem si měl vlastními prostředky vytisknout z opoziční webové stránky 100 letáků zvoucích k opozičním oslavám Dne nezávislosti. Na letácích byly uvedeny též výzvy vládě, aby zanechala své zvůle, či výzvy požadující zrušení tzv. daně z příživnictví. Asi polovinu ze sta letáků vylepil na veřejných místech. Ve vedeném pohovoru sám přiznal, že část letáků nevylepoval na plochách k tomu vyhrazených, nýbrž na autobusové zastávce, která k výlepu inzerce nebyla určena. Když byl na toto upozorněn dvěma přítomnými osobami, ohradil se a vyzval je, aby si hleděly svého. Následně se dostavila hlídka policie, žadatele ztotožnila, napomenula za jeho chování a odvezla na policejní stanici. Tam mu byl zabaven zbytek letáků, byl s ním sepsán protokol, který odmítl podepsat (a který nemá při sobě), a následně byl propuštěn. Později obdržel předvolání k soudnímu jednání, během něhož soudce pokládal otázky. Následně mu byl uložen pětidenní trest odnětí svobody a pokuta ve výši 200 euro. Proti rozsudku se jmenovaný neodvolal, neboť by to dle jeho mínění nemělo smysl, pokutu uhradil a trest vykonal v zařízení, které se více než věznici podobalo dočasné detenci. K uvedenému správní orgán shrnuje, že cizinec připustil své protiprávní jednání, kterého se výlepem letáků na k tomu neurčených plochách dopustil a při kterém byl policejní hlídkou přímo přistižen. S ohledem na nízký počet letáků, které jmenovaný skutečně vylepil (tj. celkem asi 50 ks) nelze dle názoru správního orgánu hovořit o intenzivní opoziční činnosti, která by byla svým rozsahem způsobila vzbudit v běloruských státních orgánech nelibost vůči osobě jmenovaného a jejich snahu po azylově relevantní represí. V postupu policie, který žadatel popsal, navíc nelze spatřovat naprosto žádné excesivní jednání, dotyčnému bylo umožněno vyjádřit se k okolnostem jeho zadržení do protokolu, který však odmítl podepsat, a následně byl bez jakékoliv újmy z policejní stanice propuštěn. Ani z žadatelem popsaného soudního řízení v dané věci nelze usuzovat na jakékoliv znaky pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, kterého by se státní aparát dopustil; především pak s ohledem na délku a intenzitu uloženého postihu. V rámci vedeného řízení byl dotyčnému uložen pětidenní trest v detenci (tj. zařízení, které svým charakterem nedosahovalo podmínek věznice) a též pokuta, proti které se

však nikterak nebránil, přestože dle jeho výpovědi v existuje možnost podat odvolání a pokud si odsouzený zaplatil služby dobrého právního zástupce, může s odvoláním uspět. Správní orgán nemůže bez pochyb přijmout tvrzení jmenovaného, podle něhož byl potrestán z důvodu kritizujícího obsahu předmětných letáků. Jak totiž bylo uvedeno výše, výlep letáků prováděl na k tomu určené ploše a není tak možno bez dalšího přijmout jím tvrzený závěr. Správní orgán uzavírá, že poté, co jmenovaný trest vykonal, již neměl kvůli této události žádné další potíže. Závěrem je nutno připomenout, že cizinec se ke svému poslednímu do vycestování z vlasti rozhodnul až na základě událostí, k nimž došlo na konci října roku 2017, z čehož je zcela zřejmé, že výše popsané potíže s výlepem letáků nevnímal natolik intenzivně, aby jej přiměly k opuštění země původu.

45. Správní orgán dále připomíná, že v souvislosti s účastí na akci ke Dni nezávislosti dne 3. 7. 2017 neměl cizinec žádné potíže. Předmětné akce se v zúčastnil s kamarádem, strávil na ní asi 2 hodiny a v ruce držel plakát s nápisem „STOP“. Na této akci zadržen nebyl, pouze během zpáteční cesty byl kontrolován policisty, o nichž se s ohledem na jejich vzhled a vystupování domníval, že byli pracovníky Státní bezpečnostní služby. O prokázání jejich totožnosti je však nepožádal, neboť jim nechtěl klást odpor. Poté, co jim své doklady předložil, jej nechali jít. Správní orgán k uvedenému konstatuje, že dotyčnému bylo umožněno se uvedené akce, která ovšem měla být dle jeho výpovědi organizována opozicí, zúčastnit, čímž de facto vyjádřil svůj politický názor, aniž by za to byl jakkoli potrestán. Své tvrzení, že kontrolu prováděli pracovníci Státní bezpečnostní služby, nikoliv běžná policie, nepodložil žádnými relevantními fakty, pouze svými domněnkami.
46. Dne 8. 9. 2017 se jmenovaný měl zúčastnit další protestní akce v, během níž držel v ruce leták s heslem, že prezident je „darmožrout“. Během samotného mítinku potíže neměl, po jeho skončení však byl policisty vyzván, aby je následoval na stanici za účelem prokázání jeho totožnosti, neboť tito se domnívali, že by mohl být hledanou osobou. Cizinec toto odmítnul a žádal písemné předvolání, na opakovanou výzvu policie a též varování o případném použití donucovacích prostředků nereagoval a namísto toho začal na kolemjdoucí volat o pomoc, načež policisté zakročili a násilím jej na policejní stanici dopravili. Během prováděné osobní prohlídky byla u žadatele nalezena členská průkazka politické strany a také zbytek letáků. Poté byl policistou 4x udeřen, přesný důvod fyzického napadení nebyl schopen sdělit. Domnívá se však, že souvisel s jeho politickou aktivitou. Protokol, který s ním byl sepsán, odmítnul podepsat, a nakonec byl propuštěn domů. Správní orgán zde v první řadě konstatuje, že několik ran, které cizinec dostal od příslušníka policie, sice nelze považovat za akceptovatelný postup vůči jeho osobě, avšak s ohledem na ojedinělost a absenci intenzity nelze v tomto tvrzeném jednání policisty vůči jmenovanému spatřovat žádné znaky azylově pronásledování, které by bylo možno spojit s uplatňováním politických práv a svobod. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 4 Azs 449/2005 ze dne 16. 8. 2006 konstatoval, že „nelze připustit, aby byl azyl přiznán z důvodů nezákonné činnosti členů orgánů veřejné moci, s jejímiž projevy se lze setkat i v zemích s vyspělým demokratickým zřízením. Pokud by bylo toto připuštěno, institut azylu jako výjimečného prostředku ochrany osob, jímž je upírána ochrana státem původu, by šlo

nad rámec účelu, pro který Česká republika zákon tohoto typu přijala“. Dále správní orgán konstatuje, že důvod, pro který měl jmenovaný policii následovat na policejní stanici, mu byl řádně objasněn, donucovací prostředky byly proti němu použity až po opakovaných upozorněních, osobní prohlídka byla provedena za přítomnosti svědka a stejně tak bylo za přítomnosti svědka do protokolu vyznačeno, že cizinec jej odmítl podepsat. Poté mu bylo umožněno odejít. S ohledem na absenci jakéhokoli jiného nežádoucího jednání příslušníků běloruské policie je tak správní orgán nucen uzavřít, že ve vztahu k dotýcnému šlo o ojedinělou událost, která na jmenovaném nezanechala žádné závažné či trvalé následky a která svojí intenzitou jistě nemohla dosáhnout azylově relevantního pronásledování. K tomu správní orgán odkázal na rozsudek NSS č. j. 6Azs 479/2004-41 ze dne 22. 12. 2005.

47. Jak navíc zcela jasně vyplynulo z výpovědi žalobce, uvedený incident nebyl spojen s jeho účastí na demonstraci, nýbrž s neuposlechnutím policejní výzvy týkající se prokázání jeho totožnosti.
48. V souvislosti s výše popsanou událostí dále cizinec hovořil o trestním stíhání, které proti němu bylo zahájeno z důvodu urážky prezidenta; konkrétně za to, že disponoval letáky s nápisem, že prezident je „darmožrout“. V září byl předvolán k vyšetřovacímu výboru, ihned poté na základě zatykače podepsaného prokurátorem zadržen a umístěn do vazby. Druhého dne byl rozhodnutím soudu z vazby propuštěn, musel však podepsat slib o nevycestování ze země, který měl nejspíše platit až do konce října 2017, tedy do konání hlavního líčení v dané trestní věci. Správní orgán shrnul, že omezení osobní svobody žadatele proběhlo na základě oficiálního dokladu a dalšího dne bylo přezkoumáno, načež byl cizinec propuštěn na svobodu. Od vyšetřujícího orgánu pak na základě žádosti své právní zástupkyně obdržel kopii prohlášení o nevycestování a též kopii samotného usnesení o zahájení trestního stíhání. V souvislosti se svým zadržením navíc nehovořil o naprosto žádných potížích či ústrcích, s nimiž by se v jeho průběhu potýkal. Správní orgán zde nemůže nepoznamenat, že přesto, že měl mít jmenovaný již v minulosti problémy s státními orgány, soud nyní rozhodnul o jeho propuštění, z něhož rozhodně nelze usuzovat na zvýšený zájem těchto orgánů o jeho osobu. Rovněž připomíná, že předmětné trestní stíhání bylo dle žadatele vedeno na základě protokolu o výpovědi, který s ním byl sepsán a též letáků, jejichž vlastnictví přiznal. Z uvedeného nelze vyvozovat, že vedené trestní stíhání bylo vykonstruované, když dle výpovědi cizince bylo založeno na důkazech, jejichž existenci on sám uznal. Správní orgán v souhrnu uvádí, že ani v tomto popsaném postupu státních orgánů republiky nelze spatřovat politické pronásledování cizince, neboť nedošlo k ohrožení jeho života ani svobody a rovněž není možno hovořit ani o psychickém či jiném nátlaku státních orgánů takové intenzity, aby je bylo možno pod definici pojmu „pronásledování“ podřadit. Skutečnost, že sám žadatel nepovažuje svůj čin za urážku prezidenta a odmítá být uvězněn, je pak nutno chápat jako jeho čistě subjektivní hodnocení celé situace, na něž má jistě právo, avšak ve vedeném správním řízení k němu není možno přihlídnout. Správní orgán upozornil, že zatímco dne 14. 11. 2017 cizinec správnímu orgánu sdělil, že 31. 10. 2017 byl ve vlasti odsouzen ke 2,5 letům odnětí svobody, v pohovoru dne 6. 6. 2018 uvedl, že jej v nemohou v jeho

nepřítomnosti odsoudit, proč je v zemi asi hledanou osobou. Správní orgán tak uzavírá, že cizinec nebyl v průběhu správního řízení schopen poskytnout věrohodné informace o tom, zda k jeho odsouzení skutečně došlo, či zda se jej pouze obává, přičemž žádnými aktuálními informacemi v dané věci nedisponuje.

49. V srpnu a říjnu 2017 měl být žadatel pozván na Služebnu bezpečnosti města, kde mu tamní pracovník sdělil, že by se svými aktivitami měl skončit, nebo naopak spolupracovat s bezpečnostní službou. V druhém případě mu navíc bylo výměnou za spolupráci nabídnuto skončení prověřování a vyšetřování, která byla ve věci jeho osoby vedena. Dle domněnek žadatele byl takto osloven z důvodu svého červencového vstupu do sociálně demokratické strany, zřejmě by po něm žádali informace stran nových členů strany, schůzí apod. Pracovníkovi v obou případech odvětil, že je členem strany pouze krátce a žádné zvláštní informace nemá. Poté byl upozorněn, že v případě pokračování svých aktivit by mohl mít blíže nespécifikované potíže, případně být uvězněn a nemít pěkný život. Poté mu vždy bylo umožněno odejít. K uvedenému správní orgán konstatuje, že v azylovém příběhu jmenovaného absentuje jakýkoliv logický důvod, pro který by měla běloruská státní bezpečnostní služba požadovat informace a spolupráci právě po dotyčném, když tento vstoupil do zmíněné politické strany teprve na konci července roku 2017, přičemž dle svých vlastních tvrzení nikdy předtím se stranou nijak nespolečoval, pouze se přátelil s jejími aktivisty, a jistě tak nemohl disponovat žádnými zvláštními informacemi o jejím fungování a členech. Na dotaz, proč do strany vstoupil až v červenci roku 2017, když se dle svých tvrzení o politiku zajímal již od roku 2010, nebyl jmenovaný schopen odpovědět. Vzhledem k velmi krátkému trvání jeho členství v politické straně (od 30. 7. 2017 do konce října téhož roku) nelze dle názoru správního orgánu hovořit v případě dotyčného a jeho stranické příslušnosti o jakkoliv azylově relevantní politické aktivitě, která by mohla ve státních orgánech jeho vlasti vyvolat nelibost.
50. Ani sám cizinec nebyl schopen vysvětlit, proč bezpečnostní služba požadovala spolupráci právě po něm, když do předmětné strany vstoupil teprve nedávno. Správní orgán pak poukázal na to, že ani v jednom případě nebyly s cizincovým odmítnutím spolupráce spojeny žádné konkrétní pro něj negativní následky, poté co jeho rozhovor s pracovníkem bezpečnostní služby skončil, mu bylo umožněno bez potíží odejít. Varování, kterých se mu mělo ze strany bezpečnostní služby dostat, byla neurčitá. Správní orgán nepopírá, že dle jím shromážděných podkladů, mohou orgány státního režimu usilovat o monitorování politické situace v zemi včetně získávání informací o fungování jednotlivých politických subjektů, avšak jednání, s nimiž se žadatel v této souvislosti setkal, jistě nelze s ohledem na jeho ojedinělost a především absenci jakéhokoliv násilí či postihu za jeho odmítnutí označit za azylově relevantní.
51. V souvislosti s žadatelem deklarovaným členstvím v opoziční politické straně pak správní orgán nemůže nezmínit rozpory, které během vedeného správního řízení vyvstaly a v jejichž důsledku má správní orgán o žadatelově členství v dané straně, k němuž tento předložil i doklad, důvodné pochybnosti. Jmenovaný dne 6. 6. 2018 doložil dokument, který dle jeho sdělení ze dne 20. 12. 2018 osvědčuje jeho vstup

do sociálně demokratické strany (.....), která vznikla roku 2005 po rozpadu sociálně demokratické strany (.....). Na předmětném doloženém potvrzení, jež mělo být vydáno v září či říjnu roku 2017 (tedy zhruba 12 let po vzniku strany „.....“) se přitom dle výpovědi dotyčného nachází razítko s nápisem „.....“. Uvedený rozpor nedokázal žadatel správnímu orgánu věrohodným způsobem vysvětlit, uvedl pouze, že strana možná stále používá staré razítko. Správní orgán však považuje za krajně nepravděpodobné, aby strana i 12 let po svém vzniku užívala razítko, na němž je uveden název její neexistující předchůdkyně (tedy název nesprávný), a to navíc za situace, kdy dle tvrzení žadatele existují v čtyři politické subjekty s podobnými názvy, a jejich záměna je tak více než snadná. K rozporům týkajícím se názvu politické strany, jejímž má být žadatel členem, dále správní orgán poukazuje na údaje, které cizinec dne 14. 11. 2017 po podání své žádosti o mezinárodní ochranu poskytnul. V nich ke svému politickému přesvědčení rovněž zmínil (....., v přepisu též „.....“), která byla dle jeho současných tvrzení roku 2005 rozpuštěna. Také v řízení o jeho předchozí žádosti (podané v roce 2016) sdělil, že se spolupracoval se stranou „.....“. Když byl nyní na tento rozpor dotazován, uvedl, že spolupracoval především skrze osobu pana, tehdy se v problematice ještě neorientoval a pokud udělal chybu, nevěděl o ní. Správní orgán na základě tohoto vysvětlení dospěl k jednoznačnému závěru, že jmenovaný nemohl v rámci politické strany, k níž se hlásí, vyvíjet žádnou významnou a tudíž i azylově relevantní činnost, když i v současném řízení zaměňuje její název. Cizinec dále na výzvu správního orgánu popsal obsah jím předloženého dokumentu a konkrétně sdělil, že dle jeho znění je přítelem „.....“ („.....“). Vzhledem ke skutečnosti, že i v samotném textu dokumentu se objevuje starý název „.....“, nikoli jen „.....“, je bez pochyby zřejmé, že se nejedná o záměnu názvu pouze v otisku starého razítka, o čemž se jmenovaný snažil správní orgán přesvědčit, nýbrž i o chybu v textu samotném. Správní orgán dále poukazuje, že cizinec má být dle předchozího potvrzení pouze přítelem, nikoliv členem politické strany, přestože on sám se za jejího člena v průběhu vedeného správního řízení opakovaně označil. Po upozornění na tento rozpor připustil, že je pouze přítelem strany, nikoliv jejím činitelem, ve straně nedisponuje hlasovacím právem a z popsaného vztahu mu neplynou žádné výhody. Správní orgán má dále pochybnosti o autenticitě samotného předloženého dokumentu, neboť jeho vizuální kontrolou je zřejmé, že tisk textu byl na papír proveden až poté, co na něj bylo naneseno zobrazení otisku razítka. Tuto skutečnost nebyl schopen cizinec vysvětlit, uvedl pouze, že strana mohla mít předem připravený papír s otiskem razítka, až poté na něj vytisknout potvrzení. S ohledem na obecně známou praxi, kdy se otisk razítka nanáší až po tisku textu, a především s ohledem na výše popsané nejasnosti týkající se obsahu daného dokumentu, nepovažuje správní orgán cizincovo vysvětlení za dostatečné a věrohodné. Ani cizinec tvrzený obecný zájem o politické dění v pak s ohledem na jeho popsanou intenzitu, četnost a charakter rozhodně nelze označit za opoziční činnost, kvůli níž by se měl žadatel stát předmětem zájmu státního aparátu. Cizinec se dle své výpovědi účastnil od roku 2010 pouze malého počtu politicky zaměřených akcí, přičemž nikdy nehovořil o tom, že by se do jejich průběhu byl jakkoliv významně zapojoval, podílel se na jejich organizaci či na nich veřejně vystupoval.

52. K událostem z roku 2010 a následně 2011, o nichž dotyčný v průběhu vedeného správního řízení rovněž hovořil, správní orgán opakovaně připomíná, že svůj odchod z vlasti a současnou žádost o mezinárodní ochranu spojil cizinec s údajným vykonstruovaným trestním stíháním své osoby kvůli urážce prezidenta a je tedy jasné, že zmíněné dřívější potíže nevnímal jako natolik závažné. Jmenovaný se zúčastnil mítinku, o němž předně neví, zda byl vůbec povolen. Neuposlechnul výzvu policie a varování policie, choval se k ní vulgárně, při použití donucovacích prostředků kladl odpor a někoho ze zúčastněných udeřil. Po desetidenním zadržení následoval soudní proces, během kterého kladl otázky státní zástupce, soudce, cizincův přidělený právní zástupce, z čehož je zřejmé, že dotyčnému byl poskytnut prostor k jeho obhajobě. Za urážku policistů a kladení odporu mu byl nakonec uložen šestiměsíční trest odnětí svobody, který vykonal, přičemž v polovině jeho výkonu byl přerazen do mírnějšího režimu. Proti rozsudku se neodvolal, neboť aby uspěl, musel by si dle svého tvrzení najmout dobrého právního zástupce a nespokojit se s ex offio zastoupením (zde správní orgán poukazuje na rozpor ve sděleních jmenovaného, kdy tento rovněž uvedl, že odvolání jako takové by vůbec nemělo smysl). Dále je z cizincovy výpovědi evidentní, že policie přistoupila k užití donucovacích prostředků až poté, co žadatele ústně varovala a upozornila na možné důsledky jeho jednání, přičemž on na její výzvy nereagoval a naopak svůj odpor stupňoval. Po zhodnocení všech výše popsaných skutečností nemůže správní orgán rozhodně v popsaném postupu spatřovat libovůli státních orgánů či znaky azylově relevantního pronásledování. Po svém propuštění z výkonu trestu v létě roku 2011 se zúčastnil ještě jedné protivládní akce, během níž nebyl zadržen, a rovněž nehovořil o žádných problémech, které by v souvislosti s ní měl; žádných pozdějších akcí se neúčastnil.
53. Tvrzení právního zástupce, že v je možnost státní represe dána již pouhou účastí občana na demonstraci či projevením nesouhlasného názoru, je správní orgán nucen označit za pouhou spekulaci o zemi původu, ani žadatelem sdělených skutečností rozhodně nevyplývá, že by všechny osoby, které se v zúčastnily demonstrace či jinak vyjádřily svůj protivládní postoj, byly paušálně pronásledovány nebo trestány. Sám žadatel se ve vlasti zúčastnil několika demonstrací, aniž by měl poté potíže.
54. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
55. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
56. Žalovaný uvedl, že po provedeném správním řízení nedospěl k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z

důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

57. Uvedeno, že žalobce v této souvislosti hovořil o svých obavách z případného uvěznění a s tím spojeným možným ponižováním vězeňským personálem, správní orgán však po provedeném řízení neshledal cizincovy obavy důvodnými. Již v letech 2011 a 2017 vykonal dotyčný v jemu uložené tresty, přičemž se tak stalo na základě soudem vydaných rozsudků v rámci vedených trestních řízení, během kterých měl možnost se před soudem obhajovat za pomoci právního zástupce a rovněž mohl proti uloženým rozsudkům podat odvolání, což však neučinil, neboť by to bylo dle jeho slov zbytečné. Zároveň neuvedl, že by se během výkonu uložených trestů potýkal s problémy či jednáním, jež by ho jakkoliv ohrožovalo nebo poškozovalo. Naopak v případě svého prvního uvěznění z roku 2011 sdělil, že po vykonání poloviny trestu byl přearžován do zařízení s mírnějším režimem, V jehož rámci byl ubytován a zaměstnán v jedné vesnici. V současném správním řízení zmínil dotyčný rovněž své trestní stíhání, které proti němu bylo vedeno v roce 2015 kvůli převozu automobilů z a později zastaveno, neboť policie jej nakonec označila jako svědka, nikoliv pachatele. Z uvedeného je zřejmé, že státní orgány nebyly vůči dotyčnému jakkoliv zaujaté, když po zhodnocení dostupných důkazů byl jmenovaný v r. 2011 soudně trestán v jiné věci, z čehož je patrná absence jakéhokoliv diskriminačního postupu běloruských státních orgánů vůči osobě jmenovaného. Současné trestní řízení je dle slov samotného cizince vedeno na základě skutečně existujících důkazů, tj. jeho výpovědi a letáků, jimiž disponoval. K obhajobě svých zájmů si v něm najal právní zastoupení, kterému policie na základě žádosti poskytla kopii prohlášení o nevycestování žadatele z a též kopii usnesení o zahájení trestního stíhání. K druhému jmenovanému dokumentu si správní orgán obstaral kvalifikovaný překlad do jazyka českého a po jeho prostudování v něm neshledal žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvozovat nějakou hrozbu pronásledování dotyčného podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V předloženém dokumentu je pouze popsáno jednání, kterého se měl cizinec dopustit, a rovněž to, jaký trestný čin je v tomto jednání s ohledem na běloruský trestní zákoník spatřován. Správní orgán zde připomíná, že pouhé zahájení trestního stíhání nelze samo o sobě považovat za pronásledování a že ani ze všech žadatelem sdělených informací toto nelze s ohledem na dosavadní průběh věci nijak dovozovat. V rámci tvrzeného trestního stíhání nebyl cizinec ponechán ve vazbě, soud naopak rozhodnul o jeho propuštění na svobodu. Úlohou správního orgánu v předmětném správním řízení rozhodně není spekulativně dovozovat, jakým způsobem může dané žadatelovo trestní stíhání skončit, a již vůbec ne to, zda by konečný, doposud neznámý výsledek jeho trestního stíhání bylo možno považovat za pronásledování. Dále správní orgán konstatuje, že podle dokumentu bylo s cizincem dosud zahájeno trestní řízení pro zmíněný trestný čin, avšak z písemností nikterak nevyplývá, že skutečně došlo k jím obávanému odsouzení. Ostatně ani sám žadatel nebyl schopen v průběhu vedeného správního řízení jasně uvést, zda k jeho odsouzení v rámci trestního stíhání kvůli urážce prezidenta již skutečně v došlo. Správní orgán je proto nucen označit žadatelovy obavy jako čistě

spekulativní a založené výhradně na jeho subjektivních domněnkách. Trestní stíhání má být ze slov samotného žadatele vedeno na základě existujících důkazů, a sice protokolu o výpovědi, který s ním byl sepsán, a též letáku, k jehož vlastnictví a veřejné prezentaci se před správním orgánem přiznal. Po zhodnocení všech uvedených skutečností se tak správní orgán nemůže přiklonit k názoru dotyčného, že trestní stíhání vedené proti jeho osobě je vykonstruované. Skutečnost, že sám žadatel nepovažuje svůj čin za urážku prezidenta a odmítá být uvězněn, je pak nutno chápat jako jeho subjektivní hodnocení celé situace, na něž má jistě právo, avšak ve vedeném správním řízení k němu není možno přihlídnout. Správní orgán si je vědom, že dle zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - není v případech s politickým podtextem právo na spravedlivý soudní proces často respektováno, avšak z žadatelovy výpovědi a jeho předchozích zkušeností nevyplynuly žádné okolnosti, jež by nasvědčovaly, že právě jeho práva by měla být během vedeného soudního řízení porušována. Správní orgán si je vědom také toho, že dle Informace OAMP: - situace v zemi se bezpečnostní složky (zejména policie a tajné služby) uchylovaly k ničení a jinému krutému, ponižujícímu a nelidskému zacházení nebo trestání (např. bití vyslýchaných), přičemž v roce 2017 se nevyskytla žádná informace o tom, že by se běloruské bezpečnostní složky dopustily mimosoudní popravy nebo by v důsledku mučení došlo ke smrti. V případě porušování lidských práv nebo mučení došlo k potrestání pachatelů dopustivších se podobných provinění pouze sporadicky a mučení bylo jedním z hlavních témat bilaterálního dialogu o lidských právech s EU. Přestože citovaná informace připouští užívání výše popsaných praktik běloruskými státními orgány, správní orgán na základě provedeného správního řízení a především individuálního posouzení případu dotyčného neshledal, že by uváděné nebezpečí mělo hrozit právě jemu. Jak již bylo odůvodněno výše, během dvou uvěznění se žadatel nepotýkal s žádnými potížemi, z nichž by bylo možno případné budoucí problémy vyvozovat.

58. Stran celkové politické aktivity dotyčného v jeho vlasti správní orgán shrnul, že cizince po provedeném správním řízení a posouzení jeho sdělení jistě nelze označit za představitele opozice, oponenta či osobu, která by aktivně vystupovala vůči režimu a byla schopna narušovat či zpochybňovat legitimitu prezidentské moci. Absentuje proto jakýkoliv racionální důvod, pro který by se jmenovaný mohl obávat ze strany běloruských státních orgánů možných azylově relevantních zásahů do svých práv.
59. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný pak podrobně zabýval i otázkou věrohodnosti žalobce. Konstatoval, že porovnáním skutečností, které uváděl v předchozích a v současném správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, objevil v jeho sdělení nemalé rozpory, jež značně relativizují důvodnost jeho obav a celkově hodnověrnost jeho výpovědi před správním orgánem. Zatímco v řízení současné uvedl, že na akci ze dne 19. 12. 2010 byl za kladení odporu zatčen a následně odsouzen k šesti měsícům ve vězení, trest vykonal a odvolání nepodal, v řízení o žádosti předchozí sdělil, že kvůli kladení odporu během účasti na dané demonstraci byl odsouzen k ročnímu podmíněnému trestu odnětí svobody. Na výzvu správního orgánu, aby tyto rozpory vysvětlil, uvedl, že tehdy byl rok 2016 a

on užíval silné léky, které ovlivňovaly jeho paměť, protože může trpět jejími výpadky. Dodal, že si to možná spletl s jiným 6-ti měsíčním trestem odnětí svobody, který mu mohl být uložen roku 2011. Správní orgán poznamenal, že v předchozím řízení sice jmenovaný zmínil, že po svém odchodu z akce konané v Novopolocku dne 13. 7. 2011 byl zadržen, na jeden den umístěn do vazby, trestně stíhán a nakonec 15. 12. 2011 i odsouzen, avšak trest mu byl vyměřen v délce trvání dvou let, nikoli 6 měsíců, jak tvrdil v pohovoru dne 20. 12. 2018. Pro dokreslení naprostého nesouladu ve výpovědích cizince pak správní orgán dodává, že dle pohovoru ze dne 6. 6. 2018 cizinec po účasti na akci konané v létě roku 2011 v zadržen nebyl. Dotyčný na výzvu správního orgánu nedokázal popsané rozpory ve svých výpovědích uspokojivě vysvětlit, uvedl pouze, že o tom nemá doklad. Byl ve vězení, ale neví, jak dlouho. Dne 8. 1. 2019 a 12. 2. 2019 pak sice doložil dokumenty týkající se jeho zdravotního stavu, avšak z těchto nikterak explicitně nevyplývá, že by v době řízení o jeho první žádosti trpěl jím tvrzenými výpadky paměti, jež by byly způsobeny užívanými medikamenty. Lékařská zpráva ze dne 20. 9. 2016 vydaná na jeho jméno konkrétně pojednává o průběhu a závěrech jeho klinického vyšetření a výměnný list -poukaz má potvrzovat, že pacient je od 19. 12. 2016 do 2. 1. 2019 léčen léky Neurol a Rivotril. Lékařská zpráva ze dne 12. 2. 2019 doslova uvádí, že k validitě pacientem sdělovaných údajů se nelze jednoznačně vyjádřit, nejsou k dispozici heteroanamnestická data ani informace od ošetřujícího psychiatra. Zpráva zcela obecně připouští, že dlouhodobé úzkostné potíže i užívání benzodiazepinů ve vyšších dávkách mohou ovlivnit výbavnost paměti, ke konkrétním údajům se však spolehlivěji nelze vyjádřit. Správní orgán je tak nucen konstatovat, že z žadatelem doložených lékařských zpráv jednoznačně nevyplývá, že by rozpory v jeho výpovědích byly skutečně způsobeny jeho zdravotním stavem. Nad rámec uvedeného pak správní orgán připomenul, že na počátku všech s ním vedených pohovorů uvedl, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru. V rámci poskytnutí údajů k současné žádosti stran svého zdravotního stavu sdělil, že již nemá žádné zdravotní omezení a v rámci předchozího správního řízení sice hovořil o zdravotních potížích spojených s dýcháním či bolestmi hlavy, avšak problémy s pamětí neuváděl. Správní orgán dále nemůže pominout, že výpovědi cizince v předchozím i současném řízení (viz obsah správního spisu) byly celkově obsáhlé a detailní, jmenovaný mnohdy sděloval přesná data událostí a tyto detailně popisoval. Jeví se tedy jako zarážející, že se jím deklarované problémy s pamětí dotýkají pouze rozporů, které se v jeho výpovědích v průběhu času vyskytly, přičemž jinak jsou jeho sdělení podrobná a nevzbuzují žádné pochybnosti o jeho duševním stavu. K návrhu právního zástupce žadatele ze dne 20. 2. 2019, aby správní orgán zařadil mezi podklady k vydání rozhodnutí též lékařské zprávy, které jsou součástí spisu vedeného k jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že v předmětném spisu žádné takové zprávy nejsou obsaženy.

60. V současném řízení dále žadatel spojoval své trestní stíhání z toku 2015 s převozem automobilů, v nichž byly ukryty drogy, přičemž toto stíhání bylo zastaveno. V předchozím řízení však hovořil o trestním stíhání vedeném roku 2015 kvůli padělání dokladů pro import bund z do, v jehož rámci byl uznán vinným a jeho odvolání bylo zamítnuto. Ani na opakované výzvy správního orgánu nebyl schopen vysvětlit, proč v obou řízeních vedených v letech 2016 až 2018 uváděl vždy

jiné skutečnosti o událostech, k nimž došlo již v roce 2015. Porovnáním výpovědí dotyčného bylo dále zjištěno, že v předchozím řízení hovořil o kopírovacím studiu, z něhož mu byl po provedené kontrole zabaven majetek a rovněž o tom, že dne 15. 2. 2016 byl na základě jemu podstrčených drog zadržen a 4 měsíce vězněn. Když byl cizinec vyzván, aby vysvětlil, proč se o těchto skutečnostech nezmínil i v současném řízení, po čase vyžádaném na úvahu uvedl, že neví. Ve výčtu protichůdných sdělení, jež dle názoru správního orgánu významným způsobem snižují věrohodnost dotyčného, je pak třeba poukázat i na cizincovu výpověď ze dne 12. 6. 2017, kterou tento učinil na Policii ČR ve věci ohlášení odcizení svého cestovního dokladu republiky. O něm však po dobu celého předchozího správního řízení tvrdil, že mu byl v únoru roku 2016 zabaven ze strany, protože vlast opustil bez něj. V této souvislosti žadatel přiznal, že Policii ČR ohlásil smyšlenou krádež cestovního dokladu. Do policejního protokolu rovněž uvedl, že do ČR přicestoval v prosinci roku 2016 na základě šestiměsíčního víza, byť v řízení o své první azylové žádosti výslovně popřel, že by si k cestě na území EU zařídil jakékoliv vízum. Popsané rozpory nyní jmenovaný vysvětlil tím, že neměl zistné cíle a nechtěl nikoho podvést. Ke sdělení právního zástupce cizince ze dne 20. 2. 2019, že uvedení nepravdivých údajů Policii ČR nemůže mít automaticky negativní vliv na posouzení jeho věrohodnosti, neboť tato skutečnost nesouvisí s důvody jeho žádosti, správní orgán konstatuje, že poskytnutí nepravdivých údajů Policii ČR sice s podanou žádostí o mezinárodní ochranu přímo nesouvisí, avšak v souhrnu s dalšími důkazy zpochybňujícími věrohodnost cizincových sdělení nelze při posuzování žádosti tento nesoulad přehlížet. Bylo prokázáno, že jmenovaný vědomě uváděl Policii ČR nepravdivé údaje, aby dosáhl svého cíle, tj. vydání potvrzení o ztrátě cestovního dokladu.

61. Správní orgán konstatuje, že v případě výše jmenovaného žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
62. Stejně tak nelze udělit žalobci azyl dle § 13 odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, za účelem sloučení rodiny.
63. Žalovaný se pak zabýval také ust. § 14 zákona o azylu, dle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
64. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Na základě všech těchto aspektů pak uvedl, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Cizinec sice správnímu orgánu doložil potvrzení o svých psychických potížích, avšak v těchto nelze jistě spatřovat skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho zdravotnímu stavu natolik závažnému, aby odůvodňoval udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Z předloženého dokumentu nevyplývá, že by pracovní schopnost jmenovaného byla snížena, v důsledku čehož by si prostředky

k životu nemohl po svém návratu do vlasti zajišťovat práci. Ze správního spisu naopak vyplývá, že dne 6. 6. 2018 požádal cizinec správní orgán o vydání potvrzení za účelem získání zaměstnání (viz str. 49 a 50 spisu), pročež správní orgán považuje za prokázané, že dotyčný je schopen se sám o sebe postarat. Azyl podle § 14 zákona o azylu se proto žalobci neuděluje.

65. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se podrobně zabýval také otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán však k takovému závěru v případě žalobce nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu, jak uvedeno, musí být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Jmenovaný během správního řízení přitom nedoložil ani neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mu po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů týkající se uprchlictví.
66. Na tomto místě žalovaný pak citoval ze zpráv, které jsou založeny ohledně bezpečnostní a politické situace v zemi, zpráv, které jsou založeny ve správním spise, s nimiž byl žalobce seznámen.
67. Dále pak shrnul, že žadatel v průběhu správního řízení hovoří o obavách týkajících se jeho případného uvěznění a s tím spojeného zacházení s vězni v věznicích. Správní orgán však tyto cizincovy obavy považuje za objektivně zcela nepodložené. Již v letech 2011 a 2017 vykonal dotyčný v jemu uložené tresty, přičemž se tak stalo na základě soudem vydaných rozsudků v rámci vedených trestních řízení, během kterých měl možnost se před soudem obhajovat za pomoci právního zástupce a rovněž mohl proti uloženým rozsudkům podat odvolání, což však neučinil, neboť by to bylo dle jeho slov zbytečné. Zároveň neuvedl, že by se během výkonu uložených trestů potýkal s problémy či jednáním, jež by ho jakkoliv ohrožovalo nebo poškozovalo. Naopak v případě svého prvního uvěznění z roku 2011 sdělil, že po vykonání první poloviny trestu byl přerážen do zařízení s mírnějším režimem. V současném správním řízení zmínil dotyčný rovněž své trestní stíhání, které proti němu bylo vedeno v roce 2015 kvůli převozu automobilu z a později zastaveno, neboť policie jej nakonec označila za svědka, nikoliv pachatele. Z uvedeného je zřejmé, že státní orgány nebyly vůči dotyčnému jakkoliv zaujaté, když po posouzení dostupných důkazů přehodnotily svůj názor ve věci a trestní stíhání samy zastavily. Současné trestní stíhání je dle slov

samotného cizince vedeno na základě skutečně existujících důkazů, tj. jeho výpovědi a letáků, jimiž disponoval. K obhajobě svých zájmů si v něm najal právní zastoupení, kterému policie na základě žádosti poskytla kopii prohlášení o nevycestování dotyčného z a rovněž kopii usnesení o zahájení trestního stíhání. K druhému jmenovanému dokumentu si správní orgán obstaral kvalifikovaný překlad do jazyka českého a po jeho prostudování v něm neshledal žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvozovat reálnou hrozbu vážné újmy v případě návratu žadatele do vlasti. V předloženém dokumentu je pouze popsáno jednání, kterého se měl cizinec dopustit a rovněž to, jaký trestný čin je v tomto jednání s ohledem na trestní zákoník spatřován. Podle dokumentu bylo s cizincem dosud zahájeno trestní řízení pro zmíněný trestný čin, avšak z písemnosti nikterak nevyplývá, že skutečně došlo k cizincem obávanému odsouzení. Zde je nutno připomenout, že ani sám žadatel nebyl schopen v průběhu vedeného správního řízení jasně uvést, zda k jeho odsouzení ve vlasti již skutečně došlo. V souhrnu všech dostupných informací proto neshledává správní orgán tvrzené cizincovy obavy z uvěznění a souvisejícího špatného zacházení ve výkonu trestu odnětí svobody důvodnými, považuje je za čistě spekulativní a založené výhradně na jeho subjektivních domněnkách.

68. Za účelem posouzení obav jmenovaného se zacházení s vězni se správní orgán seznámil s Informací OAMP: - Situace v zemi. Podle ní běloruské bezpečnostní složky (zejména policie a tajné služby) se uchýlovaly k mučení a jinému krutému, ponižujícímu a nelidskému zacházení nebo trestání (např. bití vyslýchaných), přičemž v roce 2017 se nevyskytla žádná informace o tom, že by se běloruské bezpečnostní složky dopustily mimosoudní popravy nebo by v důsledku mučení došlo ke smrti. V případě porušování lidských práv nebo mučení došlo k potrestání pachatelů dopustivších se podobných provinění pouze sporadicky a mučení bylo jedním z hlavních témat bilaterálního dialogu o lidských právech v EU. Přestože citovaná Informace připouští užívání výše popsaných praktik běloruskými státními orgány, správní orgán na základě provedeného správního řízení a především individuálního posouzení případu dotyčného neshledal, že by uváděné nebezpečí mělo hrozit právě jemu, když ani v souvislosti se svými minulými uvězněními o žádných takovýchto praktikách nehovoří.
69. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci, jako žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti, hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
70. Správní orgán pak uvedl, že v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo

možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Informace OAMP: – Bezpečnostní a politická situace v zemi, výslovně uvádí, že v zemi neprobíhal žádný vojenský konflikt a bezpečnostní situace byla stabilní. V důsledku konfliktu na východní Ukrajině mělo přijít do země asi 160 000 Ukrajinců, nicméně do bezpečnostní situace v Bělorusku se tato skutečnost nepromítla.

71. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Dotyčný v průběhu vedeného správního řízení neuvedl, že by se na území členských států EU nacházeli i jeho rodinní příslušníci, či že by zde měli jiné rodinné vazby.
72. Správní orgán pak uvedl, že na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.
73. Na žalobce se nemůže vztahovat ani ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany.
74. Krajský soud v Brně po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že správní orgán měl k dispozici dostatek informací, aby mohl posoudit azylový příběh žalobce, tedy aby mohl posoudit, zda na žalobce se vztahují či nevztahují ust. § 12 až § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž vycházel ze skutečností, které správnímu orgánu sdělil samotný žalobce, když s ním byl celkem 3x proveden před správními orgány pohovor, dále má soud za to, že byla řádně zjištěna politická a bezpečnostní situace v Bělorusku, a to na základě dostatečně aktuálních zpráv o této zemi, s nimiž byl žalobce seznámen a byl seznámen také s tím, z jakých zdrojů tyto zprávy byly získány a dále pak vycházel z dokumentů – Usnesení o zahájení trestního stíhání a jeho přijetí k řízení dne 19. 9. 2017, jehož český překlad si žalovaný obstaral (je založen ve správním spise), dále pak z potvrzení o „členství“ v politické straně a také z lékařských zpráv, které žalobce založil do správního spisu. Měl k dispozici také tři kusy letáků, které měl žalobce v Bělorusku vylepovat.
75. Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že při svém rozhodování měl žalovaný k dispozici také správní spis týkající se azylového řízení žalobce, tedy řízení o udělení azylu v ČR z roku 2016.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

76. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

77. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
78. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
79. Důvodná není ani jedna ze žalobních námitek žalobce. Žalobce v první řadě namítal, že nebyla řádně, dostatečně a přezkoumatelným způsobem posouzena věrohodnost žalobce, přičemž namítal, že ze strany žalovaného byl nesprávný postup např. v tom, že žalovaný hodnotí věrohodnost žalobce např. na základě toho, že uvedl nepravdivé informace ve vztahu k Policii ČR v hlášení ztráty dokladů. Zdůraznil, že se nejednalo o výpověď učiněnou v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a navíc tato výpověď žádným způsobem nesouvisí s důvody, pro které žalobce opustil a požádal o mezinárodní ochranu v ČR.
80. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval věrohodností jeho tvrzení. Nesouhlasí ani s tím, že přihlédl ke skutečnostem, tedy k nepravdivým údajům sdělených Policii ČR při hlášení ztráty dokladu. Soud však uvádí, že pokud žalobce uvedl, což sám potvrdil, nepravdivé údaje Policii ČR při hlášení ztráty dokladů, jedná se o závažnou skutečnost, když žalobce policii sdělil nepravdivé skutečnosti, tedy orgánu veřejné moci České republiky a není vůbec podstatné, že se to nestalo v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost totiž, pokud „někdo“ sdělí nepravdivé údaje orgánu veřejné moci státu, jednoznačně musí vyvolávat pochybnosti o jeho dalších tvrzeních, byť by byla učiněna v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o žalobce, jeho tvrzení v řadě případů nebyla konzistentní, kdy uváděl jiné, rozporné skutečnosti v řízení o udělení azylu v roce 2016 a v nynějším řízení, přičemž toto zdůvodňoval pouze tím, že v roce 2016 měl zdravotní problémy, užíval léky, které mohly dle jeho názoru způsobit výpadky paměti.
81. Soud uvádí, že ve správním spise jsou založeny dvě lékařské zprávy (obě od lékaře – psychiatra), z nichž vůbec nevyplývá, že žalobce by měl trpět výpadky paměti, a pokud jde o léky, které mu byly předepsány k užívání (Neurol a Rivotril), jedná se o léky, které se používají při léčbě některých typů úzkostných stavů a dalších psychických poruch, když soud uvádí, že neuvěřil tvrzení žalobce o tom, pokud uváděl o určitých věcech (např. pobyt ve vězení) rozdílně v řízení o azylu v roce 2016 a v nynějším azylovém řízení, že by to bylo způsobeno výpadkem paměti, ale má za to, vzhledem k tomu, že řadu skutkových okolností popisuje věcně a velmi podrobně, že se jedná pouze o účelové tvrzení, jímž chce dosáhnout žalobce toho, aby mu byla udělena v České republice mezinárodní ochrana. Žalobce neuvádí např. stejné skutečnosti i ohledně jeho nynějšího trestního stíhání v, kdy předložil doklad o zahájení trestního řízení. V jednom případě hovoří o tom, že byl

odsouzen ke 2,5 letům nepodmíněného trestu odnětí svobody a podruhé hovoří tak, že dle jeho názoru zatím odsouzen nebyl, že v nebyl odsouzen zatím proto, že nepobývá na jeho území.

82. Skutečností, které popisoval žalobce rozdílně, je vícero. Žalovaný tyto skutečnosti uvádí na str. 15 a 16 odůvodnění svého rozhodnutí a vychází přitom ze skutečností, které sdělil správním orgánům samotný žalobce.
83. Na tomto místě pak soud uvádí, že nejpodstatnějším pro posouzení azylového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu je jednoznačně to, co uvede on sám při pohovorech před správními orgány a pokud uvádí rozdílné skutečnosti o podstatných věcech, není to dle názoru soudu proto, že by si některé, a to velmi podstatné skutečnosti pro žalobce, tento nepamatoval, ale je to proto, jak soud uvedl, že chce v nynějším řízení dosáhnout lepšího pohledu ze strany správních orgánů i soudu na svou osobu, aby mu byla buď mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu či § 14 nebo § 14a udělena.
84. Pokud pak žalobce má za to, že žalobci měl být udělen azyl dle § 12 nebo alespoň § 14a – doplňková ochrana, neboť skutečností, které uváděl, nebyly posuzovány správně, když žalovaný posuzoval jednotlivé skutečnosti izolovaně, neposuzoval je ve vzájemné souvislosti a problémy žalobce ve své vlasti a kterým žalobce ve vlasti čelil v minulosti a kterým by mohl čelit i v budoucnosti, zlehčoval.
85. Soud má za to, že tomu tak není, a to z následujících důvodů.
86. Žalobce tvrdí, že byl v politicky aktivní, a to již od roku 2010, když členem opoziční sociálně demokratické strany, která se dříve nazývala „.....“ a v roce 2005 změnila svůj název na „.....“. Členem strany se stal na konci července 2017, kamarádil se však se členy uvedené strany od roku 2010, tehdy však členem této ani jiné politické strany nebyl, byl pouze v kontaktu s aktivisty této strany, se stranou ale nijak nespolupracoval.
87. Žalobce dokládal skutečnost, že byl od konce července 2017 členem, která do roku 2005 měla název a poté byla rozpuštěna a aktivní členové vytvořili samostatnou stranu, která se nyní nazývá „.....“.
88. Soud na tomto místě uvádí, že z potvrzení, které žalobce založil do správního spisu a ohledně něhož s ním byl veden pohovor dne 20. 12. 2018, vyplynulo, že na potvrzení, které žalobce předložil, přičemž se jedná o potvrzení, které mu zaslal kamarád, je razítko strany „.....“, přičemž se jedná, dle samotného žalobce, o stranu zaniklou již v roce 2005. Žalobce k tomuto pouze uvedl, že možná, že nynější strana, která se nazývá „.....“ stále užívá toto razítko a uvedl, že z potvrzení vyplývá, že je přítelem, že není žádným politickým činitelem, může plnit jejich rozkazy a chodit na mítinky, nemá však žádné hlasovací právo a nemá z toho žádné výhody.

89. Z toho, co vyplývá z potvrzení, které žalobce předložil, i z toho, co k tomuto uvedl v pohovoru, má soud za to, že žalobce nebyl členem žádné opoziční politické strany, on sám žádné protivládní shromáždění a mítinky neorganizoval, ani na nich nehovořil a bylo by tedy zcela nelogické, aby byl jakýmkoliv způsobem diskriminován, či byl v hledáčku bezpečnostních orgánů v, když členem žádné opoziční strany nebyl a mítinků se zúčastnil jako běžný občan. Stalo se pouze, že vylepoval letáky zvoucí na akci 3. 7. v a letáky s podobiznou prezidenta a s označením, že je „darmožrout“.
90. Stalo se, že byl při vylepování letáků na místě, které k tomu nebylo určené (autobusová zastávka), napomínán dvěma kolemjdoucími svědky, že byl přistižen i policií, odvezen na policejní stanici, kde s ním byl sepsán protokol, který odmítl podepsat a kde měla být zjištěna jeho totožnost. Zde došlo k jeho fyzickému napadení (facky) ze strany policisty a poté byl z policejní stanice propuštěn.
91. Toto chování policisty v uvedeném případě je skutečně nepřípustné, v rozporu se zákonem. Jednalo se však, jak uvádí i žalovaný, který toto chování také odsoudil, o ojedinělý incident, který nezpůsobil žalobci žádné zranění, alespoň v tomto směru ničeho neuváděl.
92. O žádném jiném fyzickém či psychickém násilí žalobce nehovoří, a nebyl by proto také důvod. Soud v tomto směru uzavírá, že má prokázáno, že členem žádné opoziční strany žalobce nebyl (pouze s ní sympatizoval jako její „přítel“). Z těchto důvodů má soud za prokázáno, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, jak uvádí § 12 písm. a) a ani není na jeho straně odůvodněný strach z pronásledování z žádných důvodů uvedených v § 12 písm. b).
93. V tomto směru se soud zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že na straně žalobce nebyly žádné důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu a soud zcela odkazuje na velmi podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s nímž se zcela ztotožnil, a bylo nadbytečné skutečnosti, jež uváděl žalovaný, znovu ze strany soudu opakovat.
94. Na žalobce se nemůže vztahovat ust. § 13 zákona o azylu, protože není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14.
95. Pokud pak jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, soud podotýká, že na udělení tohoto typu azylu není právní nárok, uvádí však, že se zcela ztotožňuje v tomto směru se stanoviskem žalovaného. V případě žalobce se jedná o mladého muže, u něhož žalovaný posoudil rodinnou, sociální i ekonomickou situaci. Bylo zjištěno, že se jedná o muže, který je schopen se sám o sebe postarat, je tedy schopen pracovat a navíc, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, požádal žalovaného o vydání potvrzení za účelem získání zaměstnání, přičemž v tomto směru jsou podklady založeny ve správním spise.
96. Žalobce však zejména uvádí, pokud by mu nebyl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, že by mu v každém případě měla být udělena doplňková ochrana

ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, neboť se obává návratu na, a to proto, že má obavy z uvěznění, neboť je trestně stíhán pro trestný čin s politickým kontextem a hrozí mu trest odnětí svobody v trvání až dvou let a obává se podmínek v věznicích, kde by mohlo docházet k nelidskému či ponižujícímu zacházení s žalobcem.

97. Ani tuto žalobní námitku soud nepokládá za důvodnou.
98. Pokud jde o žalobce, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání, jak doložil usnesením o zahájení trestního stíhání a jeho přijetí k řízení dne 19. 9. 2017.
99. Žalobce sám uvedl, že nerespektoval skutečnost, že nemůže vycestovat. Vycestoval však a proto trestní řízení nebylo dle něho doposud ukončeno. Není tedy zřejmé, jak trestní řízení dopadne.
100. Soud uvádí, že žalobce v případě návratu do a pokračování v trestním stíhání si však může zvolit obhájce k hájení svých práv. Sám uvedl, že dle něho mu zatím žádný trest uložen nebyl.
101. Pokud se žalobce obává nelidského či ponižujícího zacházení nebo dokonce mučení v věznicích, toto tvrzení není ničím podloženo. Žalobce se již ocitl při svém pobytu v ve vězení, jak vyplývá z pohovorů, o žádném mučení či nelidském zacházení tam nehovořil, naopak v jednom případě po vykonání poloviny trestu (byl uložen na dobu 6 měsíců) druhou polovinu vykonával pobytem nikoliv již ve vězeňském prostředí. Pokud byl žalobce umístěn do vazby, trvala tato pouze jeden den, poté byl propuštěn na svobodu a z ničeho, co uváděl samotný žalobce nevyplývalo, že orgány státní moci v by byly proti němu nějakým způsobem zaměřeny pro jeho politické názory, když soud znovu zdůrazňuje, že má za prokázáno, že členem žádné opoziční strany nebyl, pouze jejím sympatizantem.
102. Soud má za to, že žalobci nehrozí nic, co je deklarováno v ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tuto skutečnost žalobce ničím neprokázal a tvrdí to pouze na základě toho, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro urážku cti a důstojnosti prezidenta
103. Výsledek trestního stíhání dle žalobce není dosud znám, a to, že by v vězení v případě, že by byl uložen žalobci trest odnětí svobody, byly nelidské podmínky, či že by byli vězňové ponižováni či mučeni, prokázáno nebylo.
104. Ze zpráv, které si žalovaný zajistil k objasnění bezpečnostní a politické situace v, také nic takového nevyplývá.
105. Naopak soud konstatuje, že ve spise Krajského soudu v Brně sp. zn. 41Az 30/2018 je založena Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 27.

4. 2018, dle níž, jak ověřil krajský soud, státní orgány nemají kapacitu na to, aby aktivně monitorovaly všechny potenciální žadatele o mezinárodní ochranu. Neúspěšní žadatelé mohou být předmětem zájmu jen v případě, že by státní orgány o projití této procedury věděly, ale nebezpečí od státu ani soukromých osob nehrozí. Dle zprávy nebyly zaznamenány zvýhodnění či diskriminace na základě žádosti o mezinárodní ochranu. Obavy žalobce z návratu do kvůli jeho žádosti o mezinárodní ochranu nejsou důvodné, a pokud jde o jeho obavu z vězení a podmínek v nich, z jeho výpovědi a ze skutečností, které se týkají jeho uvěznění, nevyplynulo nic, co by vedlo k tomu, že by byl žalobce ve vězení mučen, či s ním bylo nelidsky zacházeno, či byl ponižován.

106. Ani tato žalobní námitka proto důvodná není.

107. Soud shrnuje, že není důvodná ani jedna z žalobních námitek, a proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

108. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
Samosoudkyně